

Svijet oko mene i u meni kada stavim matematičke naočale

S matematikom surađujem svaki dan. Koristim ju u trgovini kada zbrajam novac za sladoled, ali i u školi kada zbrajam minute do kraja sata. Najdraže mi je koristiti matematiku u sportu.

Ako niste znali, sportaši se svaki dan bave matematikom. No, to nije ona matematika koju mi učimo u školi. Kao osoba koja se puno bavi sportom, mogu podijeliti nekoliko priča iz vlastitog iskustva.

Nogometaši ispaljuju lopte kao što mi ispaljujemo tablicu množenja i dijeljenja. Procjenjuju koliko je metara do gola i koliko snage trebaju za šut. To vam je slično našim zadatcima u kojima računamo koliko Marko napravi koraka od igrališta do kuće u pet minuta ako znamo brzinu trčanja (trči brzo jer ne želi da ga mama nazove).

Tenis, recimo, igraš sam. To je kao množenje i dijeljenje s jedinicom. Tenisači se moraju precizno namjestiti za dobar servis, a to je slično našem preciznom učenju za peticu iz testa. Da ne pričam o zbrajanju rezultata (nije logično, priznajem), što me podsjeća na zbrajanje zadataka za zadaću (nikada mi nije jasno zašto ih je toliko puno).

Košarkaši moraju izračunati koliko im driblinga treba da se protivniku zavrti u glavi, a kod nas je suprotno. Nama u školi sve postaje jasnije nakon puno ponavljanja.

Nadam se da ste kao i ja, kroz moju kratku priču, shvatili koliko nam je matematika potrebna. Meni se najviše sviđa kada su moje matematičke naočale čiste i bistre jer kada se zamute, svašta pobrkam. No, nekad je možda tako i zabavnije...

Ira Spoja